

Velkolepá premiéra Komenského 50

3.7.2014 13:59

Nových neofřelých závodů u nás nebude nikdy dost. Když jsem se doslechl o 1. ročníku GHOST Komenského 50, věděl jsem, že nemám šanci odolat. Místem konání byla Nivnice, rodné to město Jana Amose Komenského.

Historické prameny dokonce praví, že tento velký učitel přišel na svět v mlýně přímo naproti místní škole. Dodnes jsem netušil, že jeho rodiště obklopují tak dechberoucí kopečky. Také atmosféra těchto novinkových závodů je osobitější, než nabízejí mnohé slovnější závodní projekty. Paní starostka byla upřímně překvapená, kolik borců a borkyň z blízka i dále dorazilo v sobotu 28. června do Nivnice. Vždyť díky asi 180 závodníkům stoupla v sobotu populace Nivnice o takřka o 8 procent. Zkrátka a dobře, v sobotu to v Nivnici pěkně ožilo.

Když jsem se tak po drobné rozjíždce dostavil na start, trošku jsem znejistěl. Kde jsou nějaké davy závodníků, postávajících na startovní čáře? Všichni se tu přihemžili z ničeho nic až deset minut před startem, žádné dlouhé vystávání startovních pozic. To je jistě první příjemný aspekt malých závodů. Hned v dalším okamžiku mi přišlo podezřelé to nádherné počasí. Obloha vymetená, trať ukázkově suchá, vše jak má být. Na všech závodech, kde jsem se letos mihl, proběhla nějaká ta vodní kalamita. Měl jsem za to, že v tom hraji nějakou roli. Ale zdá se, že už jsem svůj příděl vodních kalamit vyčerpal. A to je velmi příjemné zjištění.

Mezitím se zčistajasna ozval výstřel, který mě vytrhl z rozjímání. Nuže jak by řekl J.A. Komenský: „*Tělo nechť každodenní své hýbání má.*“ Peloton se dává rozvážně do pohybu. Čeká nás 50 km těch nejparádnějších cest **Moravského Slovácka**. Výškový profil napovídá, že nastoupáme slušných 1450 m. Jede to fantasticky, skrumáží jezdců se brzy roztrhá na cáry. Ani vytrvalý fičák z východu nás nijak zvlášť nebrzdí. Až první kopec rázně připomíná otřepané pravdy: „*pozor na přepálené starty!*“ Právě tady mi hlavou zazněl další z Amosových výroků: „*Ach, kéž bych více mohl, než bych chtěl.*“ Ano v tomto duchu se odehrával výjezd na rozhlednu **Velký Lopeník** (911m) a zrovna tak cykloturistický výšlap na **Novou horu**. Pravda pravdoucí, bez výstupů není výhledů. Ale tady v **Bílých Karpatech** jsou ty kopce opravdu pěkně plnotučné, to se musí nechat. Je však třeba uznat, že sjezd mezi hraničními patníky z Velkého Lopeníku byl jedním z nejkrásnějších trailů, jaké na závodech zažijete. Také strmý sjezd z rozhledny **U Křížku** vás naplnil adrenalinem až po samý okraj. Zvláště, pokud sjíždíte pláště až do mrtě, a tak si to dolů na hladkém plášti frčíte s větrem ve vlasech a brzdy mačkáte vlastně už jen tak ze zvyku.

Teprve po několika dlouhých úchvatných pasážích mi došlo, že se řítím krajinou úplně sám. Tohle také nezažijete na každém závodě. Ten opojný pocit svobody, žádné davy kolem. Ideální konstelace, jak si vychutnat závěrečný finiš. Musíte však být jako ostříž, abyste v tom kvalitě nepřehlédli fáborky. Já měl to štěstí, že mě na lesní pěšině aktivně zastavila rodinka venčící svá malá dítka. Trpělivě mi vyličili, že jsem úplně mimo trasu. Ale když se kus vrátím a v pravém místě odbočím, tak do cíle jistě dorazím. Tohle se stává i jiným šampionům, než jsem já. Opět jsem uslyšel Amosovo moudré: „*Všeliké kvalitování toliko pro hovada dobré jest.*“ Budu se muset přestat kochat a více se soustředit na značení.

Na konec vše dobře dopadlo. Cíl nalezen. Dokonce i na drobný spurt v cílové rovince došlo. Tak to bychom měli. Ještě nějaké to pivko dolít na doplnění vypocených minerálů, a pak už jen dlouze nasávat atmosféru cíle. Fandit dojíždějícím kolegům a zpětně vstřebávat všechny ty hluboké zážitky. Děkuji pořadatelům za krásnou trať. A také za jejich dobročinnou pomoc místnímu postiženému chlapci, jež je jedním z cílů tohoto závodu. Takovýchto závodů v malebných moravských koutech více!
Biku zdar!

Rudolf Růžička

foto Miroslav Rusňák a www.pm-photo.cz

Zdroj: <http://www.cykloserver.cz/aktuality/?a=30003371>